

Недавно је избила афера јефтиног откупа око 300 државних станова у доба Коштуничине владе. Помињу се, рецимо, службеници Генералног секретаријата владе, који су, најпре били запослени у Коштуничиним кабинету Председника СРЈ, па након његовог одласка са тог места узимали отпремнину од 20.000 евра, затим се запошљавали у његовом кабинету председника српске Владе, ту добијали станове вредне 100.000 евра, а затим их откупљивали за 13.200 евра. [\[1\]](#)

Наравно да је велики део те афере последица настојања еврореформских снага и њихових медија да што више оцрне Коштуницу и националне снаге уопште, како се никада више не би могли примаћи власти. Коштуница је, иначе, веома незгодан за компромитацију преко корупционашких афера, јер је лично поштен човек. Он је вероватно једини српски политичар који је више од седам година обављао највише државне функције, да би се после њих вратио у исти стан из кога је и дошао – без рачуна у страниј банци, без власништва над компанијом милионске вредности или без неке синекуре у страниј банци, међународној институцији или међународној НВО.

Разуме се да је корупција постојала и у Коштуничине обе владе. Ипак, еврореформске снаге су, преко корупционашких афера, тешко могле да упрљају Коштуницу јер се некако увек испостављало да су главни носиоци корупције били управо тадашњи еврореформски Коштуничини савезници – пре свих Г17. Због тога је "афера 300 станова" за еврореформисте права посланица. Ако је Коштуница досада у НАТО-ЕУ-Друга Србија-свештоволемлади-медијима био оцрњен као непоправљиви националиста, евромрзац, НАТО-фоб, ленштина и неспособњак, он ипак није могао бити ударен тамо до чега већина људи у овој земљи јако држи – у лично поштење. "Афера станова", међутим, по први пут начиње и ауру која је постојала око њега, као материјално неупрљаног политичара.

Наравно, ни овога пута се није могло показати да је лично Коштуница имао неке материјалне користи од злоупотреба и манипулација. Али, његово најближе окружење је свакако имало. Мање је важно да ли је то Коштуница знао или не. За послове његовог окружења не може да одговара нико други до људи који га чине, и, наравно, он. Он је бирао те људе, он им је дао овлашћења, он сада мора да за њих одговара. Тим пре што ти исти људи и даље заузимају најважнија места у његовој близини.

И заиста, "Коштуничин двор", све са некадашњим шефом кабинета и генералним секретаром владе, једноставно се, након избора 2008. и неуспеха у формирању владе, преселио у страначке просторије ДСС-а. Састав тих људи, структура и начин функционисања политичке моћи око Коштунице, све то остало је непромењено. Ти људи су наставили да раде исто што и досад: да филтрирају информације које иду ка Коштуници, да манипулативно подстичу његову сујету, да га систематски дезоријентишу и у спољној и у унутрашњој политици, да му дају најпогрешније могуће савете, да му пресецају везе са личностима и установама које не могу да контролишу и, на крају, да га, свађајући га готово са свим националним и патриотским снагама, гурају у политичку и друштвену самоизолацију.

При томе, далеко од тога да су све то чинили само из личне глупости или неспособности. Било је у тим грешкама превише тога што се не може објаснити само личним ограничењима. Јер, заиста, како то да су се најистакнутије сиве фигуре из Коштуничиног окружења толико пута "преварили" када је у питању Коштуничин политички капитал, па су га готово свег потрошили, а никада се нису преварили када је у питању њихов лични капитал, због чега су га у међувремену толико увеличали? Како је могуће да је, захваљујући њима, Коштуница данас политички веома сиромашан човек (имајући у виду његов ранији политички капитал), а они сами данас материјално веома богати људи (имајући у виду њихов ранији економски капитал)? Таква судбина, такве грешке, природно рађају запитаност није ли овде реч о једној врсти личног узимања провизије због упропашћавања једне политичке каријере, једне политичке странке, а можда и читавог једног националног пројекта?

Из Коштуничине политичке и личне судбине две врсте поука се могу извући. Прву би требало да извуче сам Коштуница. Ово је последњи час да покуша да политички спасе себе, странку и национални пројекат "трећег пута". Први предуслов тога је уклањање чепа који се створио између њега и странке, националне интелигенције и националне политике. Тај чеп чине неколицина особа из његовог окружења. И довољно је само да се то каже, па да сви – и он, и његова странка, и новинари, па чак и обични читаоци новина – знају на кога тачно се та констатација односи. Реч је о људима који су се уздигли на пропасти Коштунице, странке и националне политике, тако да њихово одлазак може само користити и Коштуници, и странци и целога друштва.

Другу врсту поуке могао би да извуче Борис Тадић. Дворско окружење треба ветрити, а неуспеси у политичким проценама и у политичким потезима први су знак да са тим окружењем нешто није у реду. Скандалозни предлог Статута Војводине, вишемесечно потцењивање дубине економске кризе или беспотребно расписивање ванредних

Дворско окружење као воденични камен о врату лидера и странке

Пише: Василије Мишковић
недеља, 16 август 2009 14:47

локалних избора у Земуну и на Вождовцу, само су неке од грешака због којих нико у Тадићевом окружењу није одговарао. То "гарантује" сличне, па и веће грешке у будућности. И политичку судбину можда не много различиту од Коштуничине.

[1] <http://www.pressonline.rs/page/stories/sr.html?id=75603§ionId=37&view=story>